

Lezer niet serieus genomen

.....
Leo van Osch
redactielid
.....

Zijn eerdere boek *Achter de blinddoek van vrouwe Justitia* (1998) leidde tot een klacht bij het Hof van Discipline van een politierechter. De Vos had beweerd dat de politierechter zijn vonnis al klaar had en dat De Vos dus voor Jan met de korte achternaam veertien velletjes had voorgelezen, en voorts dat de rechter zijn cliënt de mogelijkheid had ontnomen om een rechtsmiddel in te stellen. Dat vonnis was nog niet klaar en hoger beroep was niet mogelijk, inderdaad, maar cassatie wel. Omdat het punt waar het om draaide in de zaak in cassatie ten volle kon worden getoetst, achtte het hof het beklag van de rechter gegrond (HvD 16 juni 2000).

Ook het nieuwe boek van Pim de Vos, *Advocaat of maffiamaat*, doet het nodige stof opwaaien. Dat is goed voor de verkoopcijfers en 'geld is lekker' schrijft De Vos, temeer nu dit geld uit onverdachte bron komt (maar ik loop op de zaken vooruit).

Op het omslag een vette knipoog naar de Holleeder-zaak, nu De Vos zich gezeten op een scooter en getooid met toga en bef heeft laten fotograferen. Ook de titel is een niet mis te verstane verwijzing naar genoemde zaak. Ook dat zal voor genoemde verkoopcijfers geen kwaad kunnen.

Niet gewied

Blijkens de inleiding is het De Vos er om te begonnen te laten zien hoe – slecht – de rechtsstaat functioneert. In een bonte parade laat de schrijver strafrechtadvocaten met te innige banden met de criminele

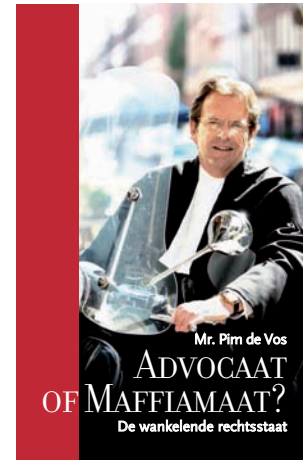
onderwereld de revue passeren, evenals scoringsbeluste officieren en ongemotiveerde rechters. Het boek bestaat voor een groot deel uit eerder gepubliceerde stukken, die met name bestemd zijn voor het grote publiek, getuige de periodieken waarin ze zijn verschenen (*Avant Garde*, en het mij onbekende *Must*).

Hoofdstuk 2 heeft dezelfde titel als het boek en heeft in de pers de meeste aandacht gekregen. De Vos meent dat 'de' advocatuur in het algemeen een ethisch reveil zou moeten ondergaan en dat in het bijzonder advocaten in strafzaken geen verdachten meer zouden moeten bijstaan in zaken waarin bijvoorbeeld getuigen worden geïntimideerd (of erger). Advocaten zouden geen (cash) geld als honorarium moeten aannemen als zij weten dat dat geld uit criminele bron afkomstig is.

Dit laatste punt wordt meermalen genoemd. Heb even geturfd en kom het verwijt acht keer tegen. Om precies te zijn op de pagina's 12, 21, 27, 31, 36, 39, 42 en 116. Dat is storend. Daarmee wordt voor de lezer duidelijk dat er volstrekt onvoldoende gewied is in de beschikbare stukjes.

Oude argumenten

In de pers hebben strafrechtadvocaten bezwaar gemaakt tegen de kwalificaties. Mr. B. Moszkowicz maakte een niet zo ter zake doende vergelijking met Pipó de Clown. Simon Burmeister protesteerde inhoudelijk: 'De Vos warmt oude argumenten op, argumenten waar ik mijn hele loopbaan al mee word geconfronteerd. Wij houden ons aan MOT-normen en worden ook overigens gecontroleerd. Iemand als De Vos zou afstand moeten nemen van dit soort ideeën over advocaten. In plaats daarvan voedt hij ze.'

.....
Pim de Vos
Advocaat of maffiamaat
Uitgeverij Fair Play Publishing
€ 14,95
ISBN 978 90 8124 63 30
.....

Behoudens wijlen mr. E. Hingst en een tweetal suggesties in de richting van mr. B. Moszkowicz en mr. G. Spong worden, als altijd, geen namen en rugnummers genoemd. Daarmede bewijst mr. De Vos de beroepsgroep geen dienst. Daarnaast heeft De Vos over allerlei andere zaken een oordeel. Over de zaak AZ/Alvez lijkt me dat terecht en dat hoofdstuk is dan ook het plezierigst leesbaar, want dat dossier ligt op zijn kantoor, maar de inzichten in Joran van der Sloot/ OJ Simpson/ Volkert van der G. en Gümüs zijn weinig verrassend, of licht gedateerd. Die stukken worden bovendien nog gevolgd door een serie artikelen die niets te maken hebben met de in de inleiding genoemde rode draad, het wel en wee van de rechtsstaat.

Korte metten

Wat het boek kortom mist is een goede eindredacteur die korte metten maakt met opgewarmde columns uit 1997 en bewerkingen van hoofdstukken uit eerdere boeken. Als lezer wil ik serieus genomen worden, en daarbij past geen oude wijn in nieuwe zakken.